

Arrest

nr. 266 149 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 december 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 3 augustus 2016. Op 31 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 21 maart 2017 bij arrest nr. 184 133.

1.2. Op 24 mei 2017, 29 maart 2018, 6 november 2018, 12 december 2019, 13 mei 2020 en 4 december 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken telkens niet-ontvankelijk, met uitzondering van het

tweede volgend verzoek ingediend op 29 maart 2018 waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) een beslissing tot 'afstand van asielaanvraag' heeft genomen.

1.3. Op 1 maart 2021 dient verzoeker voor de achtste maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit huidige volgend verzoek op 8 april 2021 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent op X 1991 geboren in X, Centraal-Irak. Sinds februari 2015 werkte u als ingenieur bij het constructiebedrijf 'Al Nasr al Iraq'. Omdat uw bedrijf naliet de verhuurder van de machines die het bedrijf gebruikte, nl. A.A.a.N.a.M.(...), te betalen, werd u bedreigd. U nam ontslag maar werd ook na uw ontslag nog bedreigd. U besloot uiteindelijk Irak te verlaten en reisde op 31 oktober 2015 per vliegtuig naar Turkije. Via Griekenland en de Balkanroute reisde u verder naar België, waar u op 15 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op 31 augustus 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 21 maart 2017.

U verliet België niet en diende op 24 mei 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U baseerde zich hierbij op de asielmotieven die u aanhaalde tijdens uw eerste verzoek. U stelde dat uw problemen in Irak nog steeds actueel waren en dat uw belagers nooit zouden vergeten wat er was gebeurd. Op 10 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag'. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 29 maart 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. Hoewel u uitgenodigd werd om u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan te bieden, gaf u hier geen gevolg aan waardoor u geacht werd afstand te hebben gedaan van uw verzoek om internationale bescherming. Op 21 juni 2018 werd er bijgevolg door de DVZ een beslissing tot 'Afstand van asielaanvraag ('technische weigering DVZ') genomen.

U verliet het Belgische grondgebied niet en diende hier op 6 november 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u in eerste instantie dat u nooit naar Irak zou kunnen terugkeren omwille van de asielmotieven die u reeds aangehaald had in het kader van uw voorgaande verzoeken. Hiernaast gaf u aan dat uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, van 1988 tot 1991, als ingenieur had gewerkt voor de militaire industrie, en meer specifiek verantwoordelijk was voor de mallen van de raketten. Ook zou uw vader lid zijn geweest van de Baath-partij. Sinds december 2018 zou uw vader vermist zijn. Volgens uw moeder zou uw vader naar zijn werk zijn vertrokken, maar nadien nooit meer zijn teruggekomen. Hoewel u en uw familie geen idee hadden wat er gebeurd was, zei uw moeder tegen u dat hij verdwenen was omwille van zijn voormalig werk voor de militaire industrie. Zelf geloofde u dit echter niet en dacht u dat uw vader ontvoerd was omwille van uw persoonlijke problemen. U vond het immers niet logisch dat uw vader toen opeens problemen zou hebben gekregen omwille van zijn voormalig werk, omdat hij in het verleden hierdoor nooit problemen had gekend. Op 2 oktober 2019 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek niet ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van het CGVS.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 12 december 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u geen nieuwe inhoudelijke elementen had aan te brengen. U verwees nogmaals naar de verdwijning van uw vader als ook naar de algemene situatie in Irak. U diende een vijfde verzoek in enkel en alleen om in België te kunnen blijven. Op 23 maart 2020 werd uw vijfde verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 13 mei 2020 een zesde verzoek in. U baseerde zich voor uw zesde verzoek opnieuw op de problemen die u eerder reeds aanhaalde en u stelde dat uw problemen nog steeds dezelfde waren. U haalde verder aan dat de situatie in uw land heel moeilijk was. Daarenboven stelde u dat u documenten nodig had om te kunnen leven. Op 16 september 2020 werd uw zesde verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 4 december 2020 een zevende verzoek in. U baseerde zich voor uw zevende verzoek wederom op de problemen die u eerder reeds aanhaalde en u stelde dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn. U verklaarde expliciet geen nieuwe elementen te hebben en legde geen documenten voor ter staving van uw zevende verzoek. Op 5 februari 2021 werd uw ook zevende verzoek niet-ontvankelijk verklaard en ook tegen deze beslissing tekende u geen beroep aan.

U verliet België niet en diende op 1 maart 2021 een achtste verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat bij een terugkeer naar Irak uw eerder aangehaalde problemen terug actueel zullen zijn doch brengt u hieromtrent geen nieuwe elementen of documenten aan. U haalt verder ook de algemene veiligheidssituatie in Irak aan en stelt verder dat u nu in Europa woont en kan genieten van vrijheid van meningsuiting en uw rechten als mens. U stelt ook dat u geen religie volgt en u ook daardoor dient te vrezen voor uw leven bij terugkeer naar Irak.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zevende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient verder vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u opnieuw verwijst naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u bedreigd werd door A.A.a.N.a.M.(...), omwille van het feit dat het bedrijf waar u werkte het huurgeld van zijn machines niet betaalde. Verder haalde u doorheen uw verzoeken ook aan dat uw vader Baathist was en ten tijde van het regime van Saddam Houssein verantwoordelijk was voor de mallen van de raketten. U verklaarde dat hij vermist is sinds december 2018. Wat betreft de problemen die u heeft met A.A.a.N.(...) omwille van uw werk bij het constructiebedrijf 'Al Nasr al Iraq', moet worden beklemtoond dat u deze motieven aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek. U verwees hier eveneens naar in uw tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoek. Al deze verzoeken werden door het CGVS achtereenvolgens afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De exacte motieven op basis waarvan het CGVS tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerdere verzoeken. De beslissing in het kader van uw eerste verzoek werd daarenboven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 21 maart 2017 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist.

U haalde tijdens uw vierde verzoek aan dat uw vader ontvoerd werd, en herhaalde dit in het kader van uw vijfde, zesde en zevende verzoek, doch werd opgemerkt dat dit element volledig in het verlengde lag van uw eerdere, ongeloofwaardig geachte, verklaringen en dat deze niet als een nieuw element konden worden beschouwd. Opvallend genoeg verklaart u op heden contact te hebben met uw familieleden waaronder ook uw vader, en maakt u tijdens onderhavig onderzoek geen enkele melding meer van zijn ontvoering (verklaringen DVZ 18.03.2021, vraag 21). Dat u dit element plots achterwege laat, zonder

enige vorm van uitleg, bevestigt de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS, namelijk dat u dit element louter toevoegde om uw ongeloofwaardig geacht relaas aan te dikken.

Een andere reden waarom u verklaart niet naar Irak te kunnen terugkeren is omdat u vreest voor uw leven omdat u 'geen religie volgt'. Het CGVS kan evenwel geen geloof hechten aan uw beweerde atheïsme. Vooreerst is er de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst een frauduleus asielaanvraag naar voren te schuiven en hier op verder te borduren, waardoor de oprechtheid van dit nieuwe element zeer ernstig wordt ondermijnd. U laat het bovendien na toe te lichten waarom u plots 'geen religie meer volgt'. Men moge nochtans verwachten dat een dergelijke ingrijpende beslissing, voor een bijna dertig jaar oude man die altijd moslim is geweest, gepaard gaat met een belangrijke gebeurtenis of enige vorm van inzicht. De vaststelling dat u het nalaat dit toe te lichten wijst erop dat uw atheïsme wel zeer relatief is en u eerder doelbewust de perceptie tracht te creëren dat u een risico op vervolging loopt, zonder dat een weloverwogen beslissing aan vooraf zou zijn gegaan. U verklaarde bovendien tijdens uw vorige verzoek, op 7 januari 2021 en aldus nog geen drie maanden geleden, moslim te zijn, toen men u vroeg welke religie u aanhing (verklaringen DVZ 07.01.2021, vraag 9). U maakte tijdens uw vorige verzoek geen enkele melding als zou u niet gelovig meer zijn laat staan dat u twijfels zou hebben gehad over de religie die u al jarenlang aanhangt. De opvallende snelheid waarmee u plots verklaart de Islam te hebben afgeschreven is andermaal een bevestiging voor het opportunistische karakter van dit nieuw asielmotief en brengt aldus geen risico op vervolging met zich mee bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Verder verklaart u in Europa te wonen en heel goed te weten wat menselijkheid is en vrijheid betekent. U stelt bij terugkeer naar Irak niet te zullen zwijgen over alle misdaden en gaat verder dat u zich hier veilig voelt met de vrijheid van meningsuiting (verklaringen DVZ 18.03.2021, vraag 16). Dat u in België de vrijheid van meningsuiting geniet wordt niet betwist, doch wil dit nog niet zeggen dat u zich in uw land van herkomst nog niet zou kunnen uiten. Bovendien laat u het na te verduidelijken over wat u zich zou willen uiten, u heeft het louter over 'misdaden' (verklaringen DVZ 18.03.2021, vraag 16). Het vage en zeer speculatieve karakter van dit asielmotief kan evenmin leiden tot de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance

Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige

confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 57/6, §3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de gestelde termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Aangezien deze termijn niet werd gehonoreerd, meent verzoeker dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Hij vervolgt dat de bestreden beslissing hierdoor bovendien ook de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt:

“Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd, minstens wordt hierdoor de formele motiveringsverplichting geschonden.

3. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

*Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van tien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van twee werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).*

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.”

Verzoeker hekelt tevens dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijke termijneis niet kon worden gerespecteerd.

Verder voert verzoeker aan dat een verzoeker om internationale bescherming in beginsel een recht heeft tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Hij wijst op artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de

Vreemdelingenwet dat stelt dat de commissaris-generaal de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien *“de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker wijst erop dat het woord *“kan”* wijst op een discretionaire bevoegdheid van het CGVS om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient volgens verzoeker het CGVS zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling. De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting naar mening van verzoeker wordt geschonden.

Verzoeker stelt vervolgens het oneens te zijn met de weigeringsmotieven van het CGVS en tracht deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“Verzoeker maakte (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) duidelijk wat de reden vormt waarom hij onmogelijk kan terugkeren naar Irak. Hij wees er in het kader van dit verzoek op dat bij een terugkeer naar Irak de eerder aangehaalde problemen terug actueel zullen zijn. Verzoeker wees ook op de algemene veiligheidssituatie in Irak. Hij wees daarbij op het contrast met zijn (westerse) levensstijl in België en het verlies van zijn religieuze opvattingen, waardoor hij niet meer kan terugkeren naar Irak.

Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen (en het eventueel overmaken van bijkomende documenten) heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn. Dit is ook hetgeen verzoeker deed. Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die verzoeker aflegt.

Verzoeker is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het verzoeker onmogelijk, dan wel zeer moeilijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

Verzoeker houdt vast aan zijn eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is. Hetgeen hij verklaarde tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van zijn vorige verklaringen, net omdat verzoeker wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. Dit pleit voor de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker. Bovendien gaf verzoeker meer duiding bij recentere ontwikkelingen in zijn persoonlijke situatie en zijn persoonlijke vrees bij een terugkeer naar Irak.

Omdat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, wordt de kans echter ontnomen aan verzoeker om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te kunnen herstellen.

De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo tracht om zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Met de verklaringen die hij heeft afgelegd en de documenten die hij heeft overgemaakt tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt verzoeker opnieuw dat hij wil voldoen aan deze medewerkingsplicht.

In de bestreden beslissing van 8 april 2021 wordt voorts gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het “beweerde atheïsme” van verzoeker. Er wordt aangehaald dat mag worden verwacht van “een bijna dertig jaar oude man die altijd moslim is geweest” dat de teloorgang van zijn religieuze opvattingen “gepaard gaat met een belangrijke gebeurtenis of enige vorm van inzicht” (stuk 1, pagina 2). In deze beoordeling wordt door verveerder evenwel nagelaten rekening te houden met het geheel van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Verzoeker benadrukte tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming het scherpe contrast tussen de levensstijl in Irak en de (westerse) levensstijl die hij zich eigen heeft gemaakt tijdens zijn langdurig verblijf in België. Verzoeker verblijft ondertussen meer dan vijf jaar in België, nadat hij zijn eerste verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 15 december 2015. Net hierom

verklaarde verzoeker: "Ik woon ondertussen hier in Europa en ik weet heel goed wat menselijkheid en vrijheid betekent. Ik heb dat zelf ervaren. Als ik terug zou keren, zal ik daar niet zwijgen over alle misdaden. Ik voel me veilig hier, met vrijheid van meningsuiting en ik kan hier genieten van mijn rechten als mens" (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Vanuit deze ervaren vrijheid, zoals dit werd benadrukt, heeft verzoeker zijn religieuze overtuiging verloren. Dit blijkt ook uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in verband met zijn religie: "Hier geniet ik van vrijheid en van rechten, wat ik in Irak niet had. Ik had altijd het gevoel... U vroeg mij over mijn religie, en ik zei: "ik volg geen religie". Daar zou ik vrezen voor mijn leven als ik zoiets zeg." (verklaring volgend verzoek, vraag 19).

Vanuit dit proces, waarbij verzoeker steeds meer vrijheid - ook religieus - heeft verworven, vloeit de vaststelling voort dat verzoeker is opgeschoven naar het atheïsme.

Deze verworven vrijheid is voor verzoeker cruciaal, zoals hij heeft aangegeven tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. Het gaat dus niet om één specifieke gebeurtenis, maar een geleidelijke voltrekking.

Verzoeker durft pas sinds kort toegeven dat hij geen moslim meer is, hetgeen een zwaarwichtige uitdrukking vormt, gelet op de culturele achtergrond van verzoeker. Voorheen gaf verzoeker nog kort als standaardantwoord dat hij moslim was, hetgeen hij ook deed naar aanleiding van zijn zevende verzoek tot internationale bescherming.

De verzoekende partij benadrukt dat verzoeker dit "proces" had kunnen toelichten tijdens een persoonlijk onderhoud, waartoe hij evenwel niet de gelegenheid heeft gekregen."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

3.4. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn achtste verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu hij niet aantoonde te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 10 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. Verzoeker verklaart dat in geval van terugkeer naar Irak hij zal worden bedreigd door A.A. omdat zijn voormalige werkgever voornoemde niet betaalde voor bewezen diensten.

In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekers vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn omdat hij niet aantoont waarom A.A. hem als ex-werknemer zou bedreigen omwille van de wanbetaling door verzoekers vorige werkgever, terwijl de werkgever zelf volledig buiten schot blijft en de werken waarvoor niet werd betaald nog steeds voortgaan. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers volgende zes verzoeken om internationale bescherming werden alle, met uitzondering van zijn tweede volgend verzoek ingediend op 29 maart 2018 waarin de DVZ een beslissing tot 'afstand van asielaanvraag' heeft genomen, niet ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten.

Op 1 maart 2021 dient verzoeker voor de achtste maal een beschermingsverzoek in. Hij verklaart dat bij een terugkeer naar Irak zijn eerder aangehaalde problemen opnieuw actueel zullen zijn. Hij haalt verder ook de algemene veiligheidssituatie in Irak aan en stelt dat hij nu in Europa woont en kan genieten van vrijheid van meningsuiting en zijn rechten als mens. Hij verklaart ook dat hij geen religie volgt en hij ook daardoor dient te vrezen voor zijn leven bij terugkeer naar Irak.

Ter staving van zijn huidige, achtste verzoek legde verzoeker geen documenten neer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoeker opwerpt dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.4. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker door louter opnieuw te verwijzen naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, er niet in slaagt de eerdere beoordeling om te buigen, met name dat er geen geloof aan wordt gehecht dat A.A. hem als ex-werknemer zou bedreigen omwille van de wanbetaling door verzoekers vorige werkgever, terwijl de werkgever zelf volledig buiten schot blijft en de werken waarvoor niet werd betaald nog steeds voortgaan.

De opmerking van verzoeker dat hij consistent is waar hij vasthoudt aan zijn eerdere asielmotieven, wijzigt hier niets aan. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente

bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten. Erop wijzen dat hij voldeed aan de medewerkingsplicht met de verklaringen die hij heeft afgelegd en de documenten die hij heeft overgemaakt tijdens zijn huidige (volgend) verzoek al evenmin. Los van het feit dat verzoeker in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek geen enkel document heeft bijgebracht, wordt hem overigens nergens enige tekortkoming in deze medewerkingsplicht verweten.

Verzoeker gaat met zijn verweer verder volledig voorbij aan volgende terechte bemerking van de commissaris-generaal: *“U haalde tijdens uw vierde verzoek aan dat uw vader ontvoerd werd, en herhaalde dit in het kader van uw vijfde, zesde en zevende verzoek, doch werd opgemerkt dat dit element volledig in het verlengde lag van uw eerdere, ongeloofwaardig geachte, verklaringen en dat deze niet als een nieuw element konden worden beschouwd. Opvallend genoeg verklaart u op heden contact te hebben met uw familieleden waaronder ook uw vader, en maakt u tijdens onderhavig onderzoek geen enkele melding meer van zijn ontvoering (verklaringen DVZ 18.03.2021, vraag 21). Dat u dit element plots achterwege laat, zonder enige vorm van uitleg, bevestigt de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS, namelijk dat u dit element louter toevoegde om uw ongeloofwaardig geacht relaas aan te dikken.”* Verzoeker laat deze beoordeling volledig ongemoeid.

4.5. Waar verzoeker het scherpe contrast benadrukt tussen de levensstijl in Irak en de (westerse) levensstijl die hij zich eigen gemaakt heeft tijdens zijn langdurig verblijf in België, wijst de Raad op wat volgt. Het loutere gegeven dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker moet op individuele wijze zijn beschermingsverzoek staven en aantonen dat in zijn geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing, blijkt dat dit echter niet het geval is. Dat verzoeker in België de vrijheid van meningsuiting geniet wordt niet betwist, doch de commissaris-generaal geeft terecht aan dat dit nog niet wil zeggen dat verzoeker zich in zijn land van herkomst niet zou kunnen uiten. Verder laat verzoeker na te verduidelijken waarover hij zich zou willen uiten; hij heeft het louter vaagweg over ‘misdaden’ (verklaringen DVZ, vraag 16). Het vage en zeer speculatieve karakter van dit betoog kan dan ook niet leiden tot de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut.

Het loutere gegeven dat verzoeker zich in Irak zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen vervolging noch een ernstige schade. Dergelijke gevraagde aanpassingen aan de zich reeds geëigende westerse levensstijl maken op zich geen inbreuk uit op zijn fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst wegens zijn afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen, net als eenieder die na een periode van afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Irak, maar het loutere feit dat verzoeker zich in zijn land van herkomst zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, die zijn gebaseerd op de in zijn land van herkomst heersende culturele normen en waarden en algemene in Irak geldende regels, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

4.6. Verzoeker houdt nog voor dat hij vanuit deze ervaren vrijheid, zoals benadrukt bij de DVZ, zijn religieuze overtuiging heeft verloren en dat zijn beslissing om ‘geen religie meer te volgen’ derhalve wel degelijk gepaard is gegaan met enige vorm van inzicht.

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker zijn beweerd atheïsme niet heeft aangehaald wanneer hem bij de DVZ wordt gevraagd op basis van welke nieuwe elementen hij opnieuw internationale bescherming aanvraagt, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van dit beweerd asielmotief danig onderuit haalt (verklaringen volgend verzoek, vraag 16). Verzoeker haalt pas enkel terloops aan dat hij geen religie meer volgt wanneer hem later in het interview wordt gevraagd wat hij vreest bij terugkeer en dan nog slechts zeer summier (verklaringen volgend verzoek, vraag 19). Indien verzoeker vervolging vreest bij terugkeer omwille van zijn beweerd atheïsme, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit asielmotief meteen en uitdrukkelijk naar voren zou hebben gebracht wanneer hem wordt gevraagd waarop hij zijn nieuw beschermingsverzoek baseert.

De commissaris-generaal merkt verder terecht op dat men redelijkerwijze kan verwachten dat een dergelijke ingrijpende beslissing, voor een bijna dertig jaar oude man die altijd moslim is geweest,

gepaard gaat met een belangrijke gebeurtenis of enige vorm van inzicht. Bij de DVZ haalde verzoeker echter enkel zeer beperkt het volgende aan: *"Hier geniet ik van vrijheid en van rechten, wat ik in Irak niet had. Ik had altijd het gevoel... U vroeg mij over mijn religie, en ik zei "ik volg geen religie". Daar zou ik vrezen voor mijn leven als ik zoiets zeg."* Gelet op deze verklaringen, merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker nalaat toe te lichten waarom hij plots geen religie meer volgt.

Verzoeker brengt hiertegen in dat er rekening moet worden gehouden met geheel van zijn verklaringen. Hij tracht vervolgens zijn verklaringen over zijn beweerde atheïsme, onder vraag 19 van het DVZ interview, vast te knopen aan zijn verklaringen over "menselijkheid en vrijheid" en de vrijheid van meningsuiting, onder vraag 16 van het DVZ interview, waarbij hij vervolgens betoogt dat hij vanuit deze ervaren vrijheid zijn religieuze overtuiging heeft verloren. Verzoeker ontwikkelt in deze echter een gekunsteld *a posteriori* betoog waarmee hij tracht zijn verklaringen, die apart van elkaar werden afgelegd als antwoord op afzonderlijke vragen, te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring en daar een nieuwe wending aan te geven. Daarenboven, zelfs als zijn verklaringen als een geheel worden gelezen, geven deze gelet op hun algemeenheid, vaagheid en summier karakter geen blijk van een oprechte en weloverwogen beslissing die aan zijn beweerde atheïsme zou zijn voorafgegaan.

Waar hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat zijn beweerde atheïsme er één is van een *"geleidelijke voltrekking"* en dat het een proces betreft waarbij hij steeds meer vrijheid - ook religieus - heeft verworven waarna hij is opgeschoven naar het atheïsme, klemt dit met de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn vorige zevende beschermingsverzoek, op 7 januari 2021 en aldus nog geen drie maanden voor zijn huidige achtste beschermingsverzoek, verklaarde moslim te zijn toen men hem vroeg welke religie hij aanhing (verklaringen volgend verzoek, 7 januari 2021, vraag 9). De bewering dat hij pas sinds kort durft toegeven dat hij geen moslim meer is, doet niets af aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische overheden vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo spoedig mogelijk, op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Verzoekers culturele achtergrond of 'schrik' kunnen geen verschoningsgrond vormen om zijn beweerde atheïsme niet eerder te hebben aangekaart, gelet op het feit dat hij sinds 2015 in België verblijft en reeds zeven beschermingsverzoeken heeft ingediend. Bovendien klemt dit waar hij zelf verklaart dat hij hier in België vrijuit voor zijn mening kan uitkomen en ook zonder vrees kan stellen dat hij atheïst is.

Het betoog dat verzoeker de gelegenheid had moet krijgen om zijn "proces" nader toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud, kan dan ook niet worden gevolgd. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn vorig verzoek geen enkele melding maakte als zou hij niet meer gelovig zijn, laat staan dat hij twijfels zou hebben gehad over de religie die hij al jarenlang aanhangt; de opvallende snelheid waarmee hij plots verklaart de islam te hebben afgeschreven; het feit dat hij zijn beweerde atheïsme niet uitdrukkelijk aanhaalt als een nieuw element waarop hij zijn beschermingsverzoek baseert; zijn summiere, vage en algemene verklaringen in deze en het gebrek aan ondersteunende stavingsstukken, maken dat aan zijn beweerde atheïsme in casu op manifeste wijze geen enkel geloof kan worden gehecht en aldus niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker brengt geen overtuigende elementen aan die hierover anders doen denken.

4.7. Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door het CGVS. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RVS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het

kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie. Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

4.9. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aan-

zienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

4.10. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn.

4.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES